

Немамъ нигде никого моя мила рода,
Я сѣде си имамъ една мила сестра
Една мила сестра 'убава Тодора,
Тая ѿ водить Петре ловаче-то.“
Тогай сѣ грабна'а, си сѣ загърн'е,
Отъ радосъ сестри плачѣтъ не сѣ одельватъ.

152.

Янкула и Никола.

Море Янкуле, Янкуле!
Сѣбрале ся сѣ джелене,
На Стамболъ на Едикула,
Червено вино піеха,
Секи си брату напива,
Единъ другому на здраве;
А Янкулъ нема милъ братецъ,
На здравіе да му напива,
А той си коню напива;
Дружина му сѣ подсмива.
А той си дома отиде,
Тѣ па си майци думаше:
„Мамо ле, моя майчице!
Оти ми не си родила
Братецъ, ѿ мила сестрица,
Че сѣ сѣ дружина сѣбрахме,
Червено вино піехме,
Секи си брату напива,
Азе си немамъ милъ братецъ,
Нито па мила сестрица,
На здравіе да имъ напива.“
Майкя Янкулу думаше:
„Синко Янко-ле, Янко-ле!
Ти си имаше милъ братецъ
Милъ братецъ, синко, Никола,
Тридесетъ и три години,
Ка ѿ далече забяжалъ,
Мама го не е разбрала;
Сега го мама разбрала

На Рабухчиска планина,
Юнашки млада Войвода.“
Янкулъ майци си думаше:
„Азе ща, мамо, да ида
На Рабухчиска планина,
Да дира брата Никола,
Че много мжно за братецъ.“
Майкя Янкулу думаше:
„Не оди, синко Янко-ле!
Малко ли майка жаляла
По стара брата Никола
Тридесетъ и три години?
Али за тебе, Янко-ле,
Отъ сега, синко, до века.“
Янкулъ майкя си не слуша,
Воседна коня хранена,
Тѣ па на планина отиде
На Рабухчиска планина,
Тѣ па сѣ викна провикна:
„Де ли сѣ, браино Никола!
Де ли сѣ, и кадя ли сѣ!
Въ кое ли тесно клисуре!
Сега при мене да додешъ,
Вика тя братъ ти Янкула.“
И зачулъ бѣ го Никола
Изъ това тесно клисуре,
Той на юнаци думаше:
„Дружина вярна зговорна!
Течете преки пѣтеки,